

Európa politikai identitása és a magyar nemzetstratégia

Európai politikai identitás

A kommunista bolszevizmus, proletárdiktatúra nemzetközi szervezeteinek a volt Szovjetunióból való irányítása évtizedeken keresztül nagy veszélyt jelentett Európa biztonságára. A veszély 1917-től 1948-ig közvetlenül, utána pedig a „hidegháború” alakjában közvetve érezte a hatását az európai államok egymás közti viszonyai-ban.

Európát nehezen lehetett volna megvédeni az USA katonai támogatása nélkül.

A Szovjetunió felbomlásával azonban gyökeresen megváltozott a helyzet. Európának többé nem volt szüksége a katonai támogatásra. Ennek ellenére fennmaradtak azok a katonai szervezetek, amelyek biztosították a katonai védelmet. Ezekben a katonai szervezetekben úgyszólván kizárólag az USA hadiereje vesz részt; 80-90%-ban az USA pénzügyi ereje tartja el őket. Alapjában véve az európai államok megtűrik az idegen haderőt a területükön, de alig vesznek részt benne. Az európai értelmiség tiltakozik a jelenlétük ellen, az európai államok pedig hátat fordítottak neki. Nem csoda. Nem azért vannak Európában, hogy Európával törődjenek, hanem hogy a világ többi részét, elsősorban Ázsiát sakkban tartsák.

Megtörténhet, hogy a jövőben Európa és az USA katonai kérdésekben való nézetkülönbsége visszafordíthatatlan megosztottsághoz vezet.

Tagadhatatlan, hogy a Szovjetunió borzasztó pusztítást végzett az európai nemzeti és keresztény értékekben. Tagadhatatlan azonban az is, hogy az USA is nagymértékben militarizálódott, minden politikai érdeket kihasználta, és relativizált minden emberi-erkölcsi értéket. Ez nem kevésbé romboló hatású az emberi kultúra jövőjére nézve. Különösen az emberarcú európai kultúrát kérdőjelezi meg.

Mára Európa kábult állapotba került, és így is viselkedik.

Az USA katonai erejében „túlnőtte önmagát”, saját és Európa védelmének szükségleteit. Egy agresszív és militarizált civilizáció kezdeményezője lett. Nem csak az új műszaki megoldások áldását terjeszti. Ellenkezőleg. Ezt egyre kevésbé teszi. A műszaki megoldásokat csak hadi felszerelés formájában kínálja és követeli meg a nemzetközi viszonyokban. Világuralomra törekszik, de a folyamatos fegyverkezést másoktól is megköveteli – mert ez gazdagítja leghatékonyabban, ez hozza kizárólagos monopolhelyzetbe mint termelőt és árusítót.

Sajnos Európa is ilyen helyzetbe kényszeríti önmagát, elsősorban a saját belső problémáival van elfoglalva, s többé nem érdekli a világuralom. Európa elvesztette a függetlenségét, önállóságát, s túri annak az államnak a dominanciáját, amelynek minden sejtjében, pólusában ott bujkál a világhatalmi terjeszkedés ördöge. Azután, hogy a Szovjetunió eltűnt, éppen az Újvilág és Óvilág közös összefogásának köszönhetően, az amerikai értelmiség is militarizálódik. Megkereste és megtalálta Európában az USA ellenségét. Szerinte Európa továbbra is nagy veszélyben van, de ha Európa nem is, az USA biztosan. Oroszország még a Szovjetuniónál is veszélyesebb ellenfél! (Oroszország azután, hogy megszabadult a mongol-tatár igától, állandóan jelen van Európában. Európa önállóan, különböző koalíciók és szövetségek útján mindig képes volt kezelni minden problémáját Oroszországgal. Oroszországot beengedte Európába, és akkorává tette, mint amilyen nagy önmaga.)

Nyilvánvaló, hogy az USA teljesen kiragadja Oroszországot az európai keretből, amit Európa sohasem tett meg a múltban, mégis úrrá lett Oroszországon, úgy, hogy „kicsivé” tette, minden egyes európai nagy és kis nemzet ruháját is rászabta és rákényszerítette. Mindig sikeresen!

Az USA elhallgatja, hogy Oroszországnál nagyobb ellenfele is van Európa önállóságának: ő maga Európa gazdaságát teljes egészében a saját gazdaságának a részévé akarja tenni.

Az Európai Egyesült Államok számára jobb kifejezés lenne: az USA egyik tagállama – ez azonban minden európai számára elfogadhatatlan.

Természetesen, minden militánsan gondolkodó és cselekvő számára problémát jelentett és jelent Kelet-Európa meghódítása. Nem azért, mert az „oroszlány nép”, hanem azért, mert ezt minden épeszű európai idáig fölöslegesnek tartotta, hiszen Oroszország és az oroszok európaiak. Ha így van, miért kell egy másik európai népet „meghódítani”? Értelmét veszti. Mihelyt visszatérünk az európai történelmi hagyományokhoz és politikai ismeretekhez, kiszabadulunk a lelki lehangoltságból. Tudatunk világosodni kezd. Az európai értelmiség („Nyugaton”) már régóta az ébredés jeleit mutatja. Az agresszív követelésekre nem figyel oda. Hasonlóképpen a (nyugati) politikusok is minden kalandor javaslattal szemben száz akadályt gördítenek – csak hogy ne sikerüljön. Vagyis – elszabotálják.

Az európai értelmiségnek nem tetszik, hogy az USA rá akarja erőltetni azt a meglátást, hogy Európa továbbra is megosztott kell hogy legyen; hogy továbbra is két Európa és nem egy Európa létezik.

Egyházi körökben is már régen másként gondolkodnak, mint a militáns kalandorok. Európa keresztényi hitvallásában egységes. A keresztények hitvallását kölcsönösen támogatni és védelmezni kell az Atlanti-óceántól a Csendes-óceánig – vagyis azon a területeken, ahol elterjedt az utóbbi ezer-ezeröttszáz év alatt: az euroázsiai térség északi részén.

Ebben a törekvésükben a keresztény egyházakat Európa nyugati és keleti részén nem fogja megakadályozni semmilyen amerikai „multikulturalizmus” maszlagja, kotyvaléka. Európának megvan a maga keresztény kultúrája, humanista erkölcsiessége, vallása, hite, az egyéniség tisztelete. A nyugati és keleti hagyományok azonos értékrendszerhez igazodnak. Az alapjuk közös. Miért veszélyeztetnék egymást?

Természetesen az USA számára más nem is létezik a profit megszerzésének politikai és ka-

tonai védelmén kívül. Ezen a téren is azonban olyan akadályokba ütköznek, amelyekre nem számított:

Szó sincs arról, hogy Európa fejlettebb része bármikor is a jövőben beleegyezne abba, hogy úgy viselkedjen, mint az USA egyik tagállama, amelyben az amerikai biznisz és profit azt csinál, amit akar.

Európa fejlettebb része – tehát Nyugat-Európa – soha sem fogja megengedni az USA-nak, hogy Európa keleti felét bekebelezze, hiszen itt vannak egész Európa gazdasági és kulturális fejlődésének a tartalék erőforrásai.

(Figyelmen kívül hagyva Oroszország létét és akaratát) Nyugat-Európa sohasem fogja megengedni az USA-nak, hogy:

a) katonai vagy politikai erejével kisajátítsa kizárólag a saját maga számára Oroszország gazdasági nyersanyag-erőforrásait és energia-hordozóit;

b) katonai vagy politikai erejével kizárólag a saját maga számára megszerezze a tőkeexportot és a kész áru piacot Oroszországban.

Európa fejlettebb része igényt tart minden emberi erőforrásra. Mint ahogyan első számú gazdasági szerepet akar játszani abban is, hogy fejlessze Oroszországot, nem mellőzve a maga előnyeit.

Mivel mély gyökerekkel rendelkező, most már ismét folytatódható több ezer éves európai folyamatról van szó, az amerikai katonai fenyegetés tehetetlennek fog bizonyulni Európa egyesítésében.

Mondhatnánk másként is: az amerikai világnézet, magatartás, viselkedés az európai nemzetközi viszonyokban elavult, s ezért működésképtelen (a szövetségesek rendre elszabotálják). Ostoba föltételezés az, hogy az egyesülésre törekvő Európa Amerika gyámkodása nélkül „nem tud majd boldogulni” önmagával, beleértve Oroszországot is.

1. Igaz, hogy Európa 1917 és 1980 között szovjetellenes lett, de nem vált sem Oroszország-, sem oroszellenessé. Az oroszoknál mindig érezhető volt (és ezt nem lehetett nem észrevenni), hogy törekednek a nyugat-európai kultúra, mindennapi viselkedés és magatartás normái felé. Érzik a keresztényi lelki rokonságot, túl minden katonai doktrínán. A nyugati értelmiség ezt el-

fogadta, s ha veszélyt és kényszert nem érzett, viszonzta. A nyugati csúcsértelmiség is érez lelkiismeret-furdalást – nem csak az orosz értelmiség – a történelmi üres évtizedek miatt.

Az oroszok az amerikai értékrendszert sem a politikában, sem a mindennapi emberi kapcsolatokban nem tudják elfogadni. Nagy kérdés, hogy Nyugat-Európában mennyit fogadtak be önként, és mennyit a kényszer súlya alatt ebből az amerikai értékrendszerből. Ez idáig azonban – aki csak rövid ideig is tartózkodott Nyugat-Európában, látja, hogy – még mindig mindenki büszkébb a saját nemzeti értékeire, mint az amerikaiakra.

2. Oroszország területe nagy (Európa fele). Mai mércével mérve (8 milliárd ember él a földön) kis nemzet az orosz, s az a kevés orosz is óriási, nehezen védhető területen él szétszóródva. Ez behatárolja az orosz politika és orosz ember önmeghatározását. Érti és tudja, hogy önkényesen meghatározott, kierőszakolt megoldásokkal semmivel sem járulhat hozzá Európa gondjainak a megoldásához. Elbizonytalanodik a realitásokat látva, amelyekkel szembetalálja magát. Ez azt jelenti, hogy kezdeményezni nem mer, a kezdeményezést átengedi az európai erőviszonyoknak. Az oroszok tudnak kis nemzet módjára viselkedni. Oroszország sohasem lenne képes Európából Egyesült Európai Államot csinálni. Csak egy nemzet a sok közül; ezen képtelen lenne változtatni. Az a tény, hogy Európában állandóan szovjeteskedett, most pedig támogatókat keres a kis nemzetek és országok között, éppen azt igazolja, hogy úgy érzi (és jól érzi, és jól tudja), hogy nagyságát nem használhatja sem katonai, sem politikai, sem diplomáciai fegyverként. Jól tudja, hogy minden európai kis népnek és kis országnak (nem csak a nagyoknak!) megvan a maga öröksége és hagyománya.

Az oroszok nem látnak abban anarchiát, hogy Európa sok kis nemzetből áll. Nem értik, miért lenne ez a jövőre nézve gazdasági és kulturális „katasztrófa”. Az amerikaiaknak minden útban van; csak világméretekben mérik érdekeiket, ahhoz pedig a nemzeti érdek szűk keret.

Az oroszok a XIX. században sok kis nemzetet akartak a török rabiga alól felszabadítani, többé erre nincs szükség. Annál inkább jelentkezik ilyen missziós politikai szereptudat az amerikaiakban. Csak az a hatalom, amely szuperha-

talomnak érzi magát, lehet kezdeményezője az amerikai politikai berendezésű, nemzetek feletti Európai Egyesült Államoknak.

Európában azonban még a legkisebbik nemzetállam sem fogja feledni a függetlenségét a közös piac előnyeinek érdekében, ha az nemzetek feletti érdekeket szolgál.

Az oroszok jól tudják, hogy nem ők lesznek az új igazi szuperhatalom az amerikai mellett vagy Amerikával szemben. Azt most még nem tudhatjuk, hogy ki lesz, de sejtjük.

Az USA-ban 1980 óta évente 300 000 kínai tanul a mérnöki egyetemeken, ugyanennyi az európai egyetemeken, és ugyanennyi Japánban. Összesítve több tíz millió kínai mérnök szerzett külföldi egyetemeken mérnöki diplomát.

Ebből a lehetőségből az amerikaiak az oroszokat a múltban is kirekesztették, és ma is kizárják, mert Oroszországot tartják az USA első számú „ellenségének”. Az oroszok ebből a realitásból kiindulva azt is tudják, hogy ha gazdaságilag fel akarnak zárkózni a fejlett gazdaságú országokhoz, csak Európa jóindulatára számíthatnak.

Európa az a hely, ahol Oroszországnak esélye van a felzárkózásra. Oroszországra támaszkodva pedig megszűnhet Európa gazdasági zuhanása (térvesztése), egy helyben topogása. Érti és tudja ezt Európa, ezért szabotálja a NATO katonai vállalkozásait. Így az USA tehetetlen lesz, Európából kiszorul a politikájával. Az európaiakat nem érdeklik a világhódító, rendszabályozó vállalkozások. Az USA magányos óriás, hamarosan nem fogja tiszteletre bírni Kínát – amelyet nem tart igazi ellenségnek. (Még csak egy-két évtized azonban, s Kína fogja diktálni a világgazdaság szabályait. Már látja, hogy a profithajhászó USA-nak hol van az Achilles-sarka.)

Az USA világnézetében és katonai doktrínájában a bomlás jelei mutatkoznak. Nem szavatolja Európa biztonságát. Európából évtizedek óta kiszippantja a digitális iparhoz szükséges emberi erőforrást, nemcsak az egyetemi diplomával rendelkező, hanem most már a középfokon végzett szakembereket is (különben bevándorlás nélkül az USA-ban is rohamosan romlik a gyermekszám, s ezen is európai bevándorlókkal akarnak javítani). Európára ugyanakkor rá akarja erőszakolni azt a migránsáradatot, amelyet sikertelen

háborúi idéztek elő Indiától az Atlanti-óceánig. Kényszeríti Európát az iskolázatlan és szociális nyomorba taszított néparadat befogadására és letelepítésére, pedig a nyomort éppen a saját értelmetlen háborúi idézték elő.

Az USA félresikerült katonai vállalkozásai milliós tömegeket indítottak el Európa felé. Az általa irányított NATO leállíthatná ezt a népvándorlást, ha nem tetszelegne világhódító szerepben, ha nem lennének világbirodalmi ambíciói, ha nem ellenezné Európa nyugati és keleti részének az egyesülését.

A realitás arra utal azonban, hogy egy multipoláris világ van kialakulóban, s ebben az USA a XXI. században már nem lehet „szuperhatalom”, „hiperhatalom” (természetesen, más sem). Senki sem rendezheti a világ ügyeit önkényesen. Látjuk, az egyoldalú felelőtlenség komolyan fenyegeti Európa biztonságát, kultúráját, szociális eredményét. Az ilyen felelőtlen „transzatlanti kapcsolat” az USA és Nyugat-Európa között veszít a jelentőségéből az európai összefogással szemben (amely létrejöttét az USA minden erővel akadályozza).

Az USA mint a „világ csendőre” nem rendet, hanem rendetlenséget csinál a koreai, vietnami háború óta, minden háborút elvesztett Ázsiában és Afrikában. (Hacsak nem az volt a célja, hogy kipróbálja az új fegyverei hatékonyságát?) Az a politika, hogy meg kell döntenet az önkényuralmú politikai rendszereket, és ezekre az országokra rá kell erőltetni az amerikai típusú demokráciát és államberendezést, katasztrofális következményekkel járt. Több száz millió ember életét tette tönkre.

Európa számára megalázó az, ahogy az USA Európáról vélekedik, mint „öreges otthonról”, s ugyanakkor a szerencsétlen emberek népvándorlását szabadítja rá.

Oroszország és az oroszok a diplomáciai megoldásokat kedvelik, az USA azonban „állandóan növekvő haderejével” dicsekszik (ez annyiban igaz is, hogy másokat is eszetlen fegyverkezésre kényszerít).

Manapság megfordult a helyzet a világpolitikában: az oroszok tisztelik a nemzetközi viszonyokban a megállapodásokat, szabályokat, az USA pedig transznacionális, vagyis a saját törvényei alapján akarja „integrálni” a világot. Bru-

tálisan belegázol a nemzetállamok törvényeibe (pedig ezek rengeteg nemzetközi egyezményt is becikkelyeztek).

Az ilyen „küldetéstudat” csupán a katonai ideálok támogatja, a katonai hivatásnak hódol. A nemzetközi intézményekben nem bízik, a nemzetközi jogban nem hisz. Hiszi, hogy a nemzetközi viszonyokban csak az USA katonai erejével lehet „rendet” tenni. Úgy véli, az, hogy Európában hisznek a nemzetközi jog szükségességében, nem jelent semmit: tévesek az európai elvek és ideálok.

Az USA külpolitikájának egyik alapja a „ketős normarendszer”: aki behódol az amerikai értékeknek, engedményt kap a félgymarmati állapotában, aki viszont nem, katonai nyomás alatt fog lenni addig, amíg össze nem roppan. Természetesen, ennek semmi köze a valóságban a szóban hangoztatott, nemzetközileg megnövelt emberi jogok tiszteletéhez.

Kibékíthetetlen érdekellentétek és világnézeti különbségek vannak születőben az USA és Európa között. Európának (Oroszországgal együtt) többé nem lehetnek világbirodalmi törekvései és lehetőségei. Nincs meg az ehhez nélkülözhetetlen ideológiai alap; a polgári társadalom nem nyugszik egységes ideológiai alapon, hanem rengeteg érdek kifejezője, a kis érdekközösségek összessége. A polgári állam valamennyi alkotmánya ennek védelmezője. Ezenkívül az orosz nép kis nép (valószínűleg Szibériát is Európa segítségével tudja benépesíteni, mert egyedül erre képtelen lenne a XXI. században). Európát tehát az európai országok közötti hatalmi egyensúly jellemzi. Európa a hatalmi egyensúly helyreállítására maga is képes a legkülönbözőbb érdekcsoportok, érdekszervezetek útján. A politikai koalíciók működtetésével, tartós szövetségek létrehozásával. Az európai nemzeti államok és országok – ha fejlődni akarnak – a nemzetállamok közötti kölcsönös függőség állapotába, hálójába kerülnek. Bármilyen agresszív szándék és magatartás megfékezése lehetséges és eredményes lehet a nemzetközi jog alapján. A nemzeti érdek érvényesülhet nacionalizmus nélkül is. E tekintetben az Európa két része között létrejövő „örök béke” lehetőségei kínálkoznak. Lehetséges a jog uralmának alapján együtt élni. Lehetséges egymással vitatkozni, tárgyalni, egyoldalú meg-

oldásokat intézményes keretek közt elutasítani, lehetetlenné tenni a valóságban. Ezek után bárki megkérdezheti: Európa ennyire megjavult? Az orosz, mindenek keresztlázoló medvéből mezei nyúl lett?

Európa folytathatja az 1648-as vesztfáliai béke gyakorlatából felgyülemlett tapasztalatok számbavételével az egyoldali ambíciók további szelídítését:

1. A politikai erőegyensúly felborulhat, de lehetséges a békés úton történő helyreállítása kizárólag európai szereplők által.

2. Ehhez legjobban az járulhat hozzá, ami Európa nyugati és keleti felének legjobban tetszik: az olyan kölcsönös gazdasági (ipari, termelői) és kereskedelmi megkötöttség, egymásra utaltság gyakorlata, amelyet többé jogi bukfencekkel, fondorlatokkal és becsapással nem lehet kijátszani, mert kölcsönös előnyökön alapul.

3. Az európai diplomáciában hatalmas értékek halmozódtak fel. Lehetséges az egyoldalú, hatalmi ambíciók gyors és eredményes lehülése a katonai erő fitogtatása nélkül is, lehetséges diplomáciai úton az erőegyensúly gyors helyreállítása.

4. S végül a kultúra szerepe – ha az USA-nak nem is tetszik, hogy Európa a „valamikor” muzeális, szépirodalmi, filozófiai stb. értékeiben öntetszeleg, Európa keleti fele sohasem feledkezhet meg arról, hogy a nyugati felét látni kell, vele kell élni. Európa évszázadokon keresztül csodálni fogja önmagát, hogy milyen emberarcú értékeket hozott létre.

Az „öntelt” Európa képes ezeket az értékeket a jövőben is új tartalommal gazdagítani – ha ezt a nyugati és keleti fele együtt teszi és magáénak vallja.

Magyar nemzetstratégia

Mint ahogyan a magyar külpolitikát Magyarországon és nem az USA-ban kell nap mint nap kialakítani, a hosszú távú nemzetstratégia megalkotása is Magyarország (és nem az USA vagy más, magyar nemzeten kívüli ország) feladata.

A magyar nemzetstratégia mindig összefüggött a magyarok fennmaradásával és a magyar államiság megőrzésével a Kárpát-medencében. Nehéz feladat a kettő együtt. Ha Európa nyugati

és keleti fele távolodik egymástól (a XX. század e tekintetben tragikus, katasztrofális volt), a feladat is nehezebbé válik. Ha viszont közeledik egymáshoz, a jövő ígéretes. Sok nemzetstratégia létezik; belőlük nem volt hiány a múltban, s nincs ma sem. Például a mai magyar baloldali pártok legszívesebben a Nyugaton többszörösen magasabb bérből élők vulgáris világnézetéből kreálnak az USA politikai köreinek segítségével magyar nemzetstratégiát. Ha Nyugat – akkor biztosított az amerikai jólét, és a magyarságra az újabb ezer évben biztos jólét fog várni.

A szélső jobboldali (az ősmagyar gyökerekbe rögeszmésen kapaszkodó) pártok egyáltalán nincsenek tisztában Magyarország geostratégiai helyzetével. A mai európai állapotokat, erőviszonyokat, térségi erőállapotokat nem ismerik. Nem ismerik és nem értik az európai gazdasági és kereskedelmi kölcsönös kötődéseket, ezek lényegét. Nem értenek az etnogenezis alapvető problémáihoz. Általában a múlt maradék féligazságaihoz akarnak nemzetstratégiát alkotni. Ha rajtuk múlna, Magyarországot teljesen elszigetelnék, Európában pedig felfordulást csinálnának.

Magyarország valóban már több mint ezer éve a nyugati civilizáció és kultúra része, csak hogy ma már ennek az ismétlése üres szólam. Nem veszi észre Európa ezeréves változását, fejlődését. Abból az alapjában téves alaptételből indul ki, hogy a nyugati civilizáció semmilyen közösségi életmódot, magatartást, világnézetet nem igényel és nem tisztel, hogy a nyugati kultúra kizárólag az individualizmus útján jár, és annak értékeit ápolja. Ha ez így volna, akkor – tekintettel a magyarok etnogenezisére – Magyarország hamarosan eltűnne Európa térképéről, a magyarok pedig más népekbe asszimilálódnának. A népszaporulat sem egyéni, sem nemzeti szempontból többé nem spontán folyamat. Számptalan tudományos vívmány befolyásolja. A tudományos eredmények e tekintetben is bekerültek az egyéni és a nemzeti köztudatba. A jövőben nem várható nagy növekedés a népszaporulatban, lehetséges a növelése, de nem az előző évszázadok szintjére. Ha a jövőben is folyamatos lenne a magyarság kivándorlása az anyaországból az euroatlanti térségbe, a népesség növekedése nem tudná ezt semlegesíteni. A folyamatos kivándorlás okai is a kizárólagos indi-

vidualizmusból fakadnak, mint ahogyan a szaporodás is. A magyarság az utóbbi kétszáz évben szinte állandóan a kivándorlás lázállapotában van; a népesség növekedésével szemben elutasító volt, és nem ellensúlyozta az előzőt.

A kivándorlásnak le kell lassulnia. Rá kell mutatni a Nyugatról importált, kivándorlásra ösztönző ideológiák hazug gyökereire, a kivándorlás fázisaiban keletkező emberi értékvesztésre. A kivándorlót nagyobb veszteség éri, mint amekkorára a nyereség. Csupán az a bizonytalan tudat táplálja, hogy majd a gyerekeinek jobb lesz. Tudományosan ismerve a társadalmi folyamatok, struktúrák átjárhatóságának a természetét, az látható, hogy a kivándorlók többségének az esetében ez sohasem fog megtörténni. A felemelkedés keveseknek adatott meg. Például az USA-ban a legnehezebb az egyik osztályból vagy társadalmi rétegből átkerülni egy magasabbra. Nyugat-Európában e tekintetben valamivel jobb a helyzet, de nem tudni, mit hoz a jövő.

Magyarország számára a magyar nemzeti kisebbségi közösségek eltűnése a szomszédos országokban egyenlő lenne a végső katasztrófával. Az anyaország államisága és megmaradása egész biztosan veszélybe kerülne.

Csupán mese, hogy az európai integráció önmagában véve a nemzeti érdek védelmezője. (Aki ezt állítják, néhány kiragadott, főleg skandináv példára hivatkoznak; figyelmen kívül hagyják Magyarország geostratégiai helyzetét, valamint a múltban és a jelenben lejátszódó etnogenetikai folyamatokat.) Az igazság az, hogy teljesen ismeretlen az európai integráció hatása, nem tudni, hogyan befolyásolja a magyar nemzet kohézióját. Minden felfedezés a telekommunikáció területén újabb lehetőség az emberek egymás közötti kapcsolattartásában. Ennek ellenére, azt kell mondani, hogy bizonytalan alapokon áll az állítás, hogy a nemzeti identitás mindig és mindenkin segít. A nemzeti telekommunikációs rendszerek kíméletlen versenyben vannak egymással; ezenkívül csupán virtuális kapcsolatokat teremtenek. Ez pedig nem elég a megélt nemzeti kohézió erősítéséhez. Ahhoz, hogy megállapíthassuk, hogy mi segíti a magyar nemzet integrációját, ismerni kell nemzetünk régi és új etnogenezisét és más nemzetek vonzóerejét. Azt is ismerni kell, hogy az elmúlt fél évszázadban a

multikulturalizmus és globalizmus nyugati és keleti változata milyen rombolást végzett a nemzeti tudatban, s mindebből mi van jelen továbbra is a nemzeti tudatban; mennyire befolyásolja a magyar szolidaritást, még mindig gyengíti-e a lelki immunitást; milyen mértékű a magyar azonosságtudat megingása.

Mese, hogy Európa nyugati részében kizárólag a nyugati kereszténység értékrendszere hat, és segíti a személyiség kiteljesedését. A vulgáris materializmus forrásai bőségesen bugyognak. A vulgáris materialista köztudat Nyugaton nem kommunista importcikk. A látszatközösségek (virtuális értékein alapuló közösségek) sem kommunista importcikk, hanem a tömegtársadalom valós termékei.

Mese azonban az is, hogy politikája továbbra is bizánci jellegű, hogy a keleti kereszténység – ugyanúgy, mint ezeröttszáz évvel ezelőtt a bizánci birodalomban vagy száz évvel ezelőtt Oroszországban – ma is csak a személyiség a közösségnek s mindenekelőtt az államnak történő alávetettségét hirdeti. Éppen az utolsó száz évben olyan megújulás történt a dogmatikájában, amely emberi szempontból is elfogadható: egyensúlyba hozza az egyén és közösség érdekeit. Mivel a magyar nemzetnek közvetlen kapcsolata van Kelettel, a nemzetstratégia kialakításában nyitottnak kell lenni értékeivel szemben. A Szovjetunió elnyomása ellenére a jövőben a magyar köztudatnak barátsággal kell viszonyulnia az orosz értékekhez is, amelyek az egyén és a közösség egységét ápolják. Erre van a legnagyobb szükség ma Magyarországon. Bár most már két évszázada megállíthatatlan és folyamatos Magyarországról a kivándorlás Nyugatra, ennek ellenére például az amerikai köztudat szinte semmit sem tud Magyarországról. Abszurdum, hogy Magyarországnak és a magyaroknak önmagukat kell népszerűsíteniük. Talán a Nyugat is lehetne e tekintetben figyelmesebb a kis nemzettel szemben.

Ebből kifolyólag abszurdumnak tekinthető az is, hogy a szovjet megszállás alatt az oroszok többet tanultak meg a magyarokról, mint a mai Nyugat. Az oroszok jobban értékelik alkotásainkat, értékeinket, mint mi, magyarok.

Az oroszok, tehát felfogták, felfedezték, hogy Magyarország a nyugati keresztény és nemze-

ti kultúrák legkeletebben elhelyezkedő alkotóműhelye. Ide érdemes jönni, „tanulni, tanulni és tanulni”. Magyar részről ezt nem viszonzni ma ostobaság, holnap örökség.

* * *

A nagyhatalmak világszintű összeütközését élésen el kell különíteni az európai szembenállástól.

Globális szinten a világ nyersanyag- és energiahordozóinak a megtartásáért és megszerzéséért folyik a verseny köztük, s ez minden pillanatban fenyegeti a világbékét.

Ugyanezek a nagyhatalmak azonban Európával szemben sokkal szelídebbek, és tehetetlenek Európa kis népei közötti összefonódása, szövetségbe, különböző koalíciókba tömörülése okán.

A nagyhatalmak tehetetlenek, mint a zátonyra futott repülőgép-anyahajó. Ha belenyúlnak a kis népek egymás közti vitáiba, a haszon mindig csak pillanatnyi lehet, a kár viszont évtizedek, sőt évszázadok múlva is érezteti hatását. (Az 1848-as és 1956-os magyar történelmi események emléke elevenen és még sokáig fog élni a köztudatban.)

Legújabbán az említett nagyhatalmak is érzékelik, hogy az európai kis népek között maguk is kis népként kell hogy viselkedjenek. E tekintetben Európában senki sem lehet nyertes, s ez mindjobban körvonalazódik. Aki nem tud megszabadulni egykori, mára már nem helytálló álláspontjaitól, az a történelem vesztese lesz.

A kis országoknak is van tanulnivalójuk.

Militáns angyal, 2006